

[Nyhede Andersen.]

„Som bekendt resulterede mødet i et forlig mellem de deltagende lande. Der ligger heri, at resultatet ikke i enhver henseende svarer til det danske oplæg. Ligesom det andet særligt interesserede medlemsland, Storbritannien, måtte Danmark give indrømmelser.“

Jeg har bemærket, at regeringen fæster meget stor lid til, hvad man fra britisk side mener om, hvordan virkningerne af dette forlig vil være, for i bilag 2 til det notat, som er uddelt til tingets medlemmer, står der et sted som støtte for de danske synspunkter vedrørende virkningerne af ophævelsen af den britiske støtte til baconfabrikanterne, at britiske baconeksporter har udtalt, at dette vil være til gavn for den danske eksport. Det er i sig selv — det være sagt i parentes — bemærkelsesværdigt, at regeringen synes at lægge større vægt på modpartens argumenter end på de synspunkter, der fremføres af danske baconeksporter. Det er jo offentligheden bekendt, at under forhandlingerne befandt der sig i korridorerne i Bruxelles sagkyndige fra landbruget, fra slagterierne, men landbrugsministeren fandt sig ikke på noget tidspunkt, efter at han var blevet præsenteret for det efter vor mening uacceptable udspil fra Kommissionen, som han dog endte med at acceptere, foranlediget til at spørge disse sagkyndige til råds om deres syn på, hvilke virkninger dette forslag ville have.

Men siden nu regeringen lægger så megen vægt på, hvad man mener fra britisk side, vil jeg tillade mig at citere den vurdering af forhandlingsresultatet, som står at læse i det uafhængige britiske tidsskrift *The Economist*, et tidsskrift, som ofte er kritisk mod den britiske regering, og hvis synspunkter ikke kan tages specielt til indtægt for regeringen. Jeg skal gengive et uddrag i min egen oversættelse fra side 46 i *The Economist* for den 27. januar 1973. Det refererer til statsministerens udtalelse, som jeg citerede for et øjeblik siden, om, at ligesom det andet særligt interesserede medlemsland, Storbritannien, måtte Danmark give indrømmelser. Hvad var det for indrømmelser, Storbritannien gav? Herom siger *The Economist* bl. a.:

„De britiske indrømmelser var i hovedsagen tilsyneladende mere end reelle“—

bare vi kunne sige det om de danske indrømmelser! — „Forhøjelsen af interventionsprisen for korn i Storbritannien med samme procent som devalueringen er i praksis en noget akademisk indrømmelse, eftersom den løbende markedspris er væsentligt højere end interventionsprisen og sandsynligvis vil vedblive at være det indtil næste høst. Danskerne ønskede naturligt nok så stort et eksporttilskud som muligt for deres baconsalg til det britiske marked. Løsningen var et snedigt fællesmarkedskompromis, i kraft af hvilket udligningsbeløbene progressivt vil blive formindsket over 6 måneder fra det maksimumsbeløb, danskerne krævede, til det minimumstal, briterne foreslog, mens det britiske tilskud til baconfabrikanterne, som under alle omstændigheder er i strid med Romtraktaten, vil blive nedtrappet i løbet af den samme periode.“

Jeg tror ikke, yderligere kommentarer er nødvendige til en vurdering af, hvad de såkaldte britiske indrømmelser har været værd — de indrømmelser, som var motive- ringen for, at landbrugsministren mente, at han havde nået så meget, at han kunne acceptere kravet om den lave forædlingskoefficient.

Jeg skal føje til vedrørende spørgsmålet om indrømmelserne, at på valutaområdet havde vi i anledning af den store britiske devaluering regnet med at få særlige monetære udligningstilskud. Det klarer man altså ved, at briterne får lov at forhøje deres kornpris i stedet, og så står vi dér uden noget udligningstilskud på det område. På de andre områder har vi fået det, og regeringen har gjort et stort nummer ud af, at man sikrede sig tilladelse til at forhøje de danske priser med 1 pct. i anledning af den devaluering på 1 pct., vi foretog i november 1971. Jeg vil nok sige, at i betragtning af, at briterne har fået den bedste af begge verdener, hvad angår deres devaluering og ordningen af det forhold, er det meget at forlange, at vi skal råbe halleluja, fordi vi fik lov til at lade vores beskedne ene procents devaluering indregne i priserne.

En af de væsentlige ting, der kunne være rørt ved, men som der ikke blev rørt ved, var spørgsmålet om de såkaldte britiske „deficiency payments“, de britiske betalinger til selve flæskeproducenterne. Derom